

ת"פ 48842/07/10 - מדינת ישראל נגד י ט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

13 פברואר 2014

ת"פ 48842-07-10 מדינת ישראל נ' ט

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה:

נגד

י ט

הנאשם:

נוכחים:

בא-כוח המאשימה - עו"ד אביב בר-אור

בא-כוח הנאשם - עו"ד גיא אבנון

הנאשם התייצב

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

פתח דבר

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ובעבירת תקיפת בת זוג לפי סעיפים 379 + 382 (ב)(1) לחוק העונשין, וזוכה מחמת הספק מעבירת תקיפה סתם ומחבלה במזיד ברכב.

המדובר בשני אירועים נפרדים אשר התרחשו באותו היום:

אירוע אחד, של איומים ותקיפה כנגד המתלוננת, פרודתו של הנאשם בעת האירוע, במהלכו עת הגיעה המתלוננת לביתו של הנאשם, ביום 21.6.09, איים עליה הנאשם באומרו כי בסוף ירה בהם, וכן תקף אותה, בכך ששפך עליה מכוסית שתייה חריפה ממנה שתה.

ארוע שני, של איומים כנגד המתלונן, בנו של הנאשם, באותו היום, בעקבות סכסוך בין הנאשם למתלונן. משהגיע המתלונן ברכבו לביתו, איים עליו הנאשם שאם ירד מרכבו, ירצח אותו, וזאת תוך שהחזיק בלום ברזל. המתלונן נותר

עמוד 1

ברכבו עד אשר הגיע שכן שהרחיק את הנאשם מן המקום.

טיעוני הצדדים

המאשימה הדגישה את חומרת מעשיו של הנאשם, אשר נעשו במסגרת התא המשפחתי המצומצם, האמור להוות אי של ביטחון ושלווה אשר הופר בעקבות העבירות אותן עבר הנאשם. היא ציינה את היעדר נטילת האחריות מצדו גם לאחר הכרעת הדין, והרשעה מאוחרת שאינה רלבנטית לעבירות. המאשימה ציינה שהמתחם נע בין חודש לשמונה חודשים, ועתרה להשית על הנאשם מספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס.

טיעוני ההגנה נשמעו בשתי הזדמנויות. תחילה טען ב"כ הנאשם כי הנאשם הוא הקורבן והמתלונן הוא הגורם התוקפן, ועתר לענישה סמלית ומינורית בדמות התחייבות להימנע מביצוע עבירה או קנס כספי סמלי. גם הנאשם ראה בעצמו את קורבן האירועים.

נקבע מועד לשימוע גזר הדין, אלא שאז החליף הנאשם ייצוג, ועוה"ד אבנון ביקש להשלים טיעונים לעונש ולשלוח את הנאשם לשירות המבחן. המאשימה הביעה לכך את הסכמתה.

בטיעונים לעונש משלימים עמד ב"כ הנאשם על נסיבותיו האישיות של הנאשם, על ההליך הטיפולי הארוך והמשמעותי אותו הוא עובר ועל המלצות שירות המבחן שניתנו לאחר בדיקה מעמיקה והיכרות ממושכת עם הנאשם, המלצות אותן הוא עותר לקבל.

גם הנאשם בטיעוניו החוזרים לעונש הביע עמדות שונות מאלה שהובעו לאחר הרשעתו וניתן היה להתרשם כי ההליך הטיפולי שהוא עובר, הגם שהוא מצוי בשלבים ראשוניים נותן את אותותיו.

תסקירי שירות המבחן

בתסקיר מיום 17.10.13 התייחס שירות המבחן לנסיבותיו האישיות רפואיות ומשפחתיות של הנאשם, לזמן שחלף מאז המעשים, להודיה החלקית בכל המיוחס לבן המתלונן ושלילת התנהגות אלימה כלפי גרושתו המתלוננת וכן שלילת נזקקות טיפולית בתחום האלימות והאלכוהול. שירות המבחן התרשם באותה עת מרמת סיכון לא מבוטלת להיווצרות מתחים והשנות מעשי אלימות מצד הנאשם. לצד זאת צוינה מוכנות מילולית להשתלבות בטיפול והובהרה ההשפעה השלילית שתהא לפגיעה בעיסוקו שהוא גורם מייצב משמעותי עבור הנאשם.

הגם ששירות המבחן נתן המלצה טיפולית ועונשית, הייתה חשיבות בקבלת תסקיר משלים שיבטא את מצבו של הנאשם לאחר תקופה של השתלבות בטיפול.

בתסקיר משלים נרחב ומפורט מיום 10.2.14, עלה כי אכן הנאשם השתלב בהליך טיפולי, משתף פעולה, מבטא נכונות

לבדיקה עצמית, ולראשונה בחייו הוא מצוי בהליך טיפולי רגשי. הרושם של הגורמים הטיפולים הוא שיש צורך טיפולי הן בהקשר האלימות והן בעניין צריכת אלכוהול, והנאשם הביע נכונות להשתלב בהליכים אלה. בירור עדכני עם הבן והגרושה העלה כי חלו שינויים חיוביים, ואין לשניים חשש מהנאשם, והם מבקשים להתחשב בו מבחינת הענישה. שירות המבחן מנה את גורמי הסיכון והסיכוי והדגיש את ההשפעה של ההליך ושל הטיפול על ויסות התנהגות הנאשם. כמו כן הודגשה העובדה כי בכל השנים שחלפו לא נפתחו תיקים נוספים נגד הנאשם, וכן חשיבות שימור התפקוד התעסוקתי. לאור כל אלה המליץ שירות המבחן על של"צ לתקופה משמעותית לצד מבחן.

דין והכרעה

הצדדים התייחסו לצורך קביעת מתחם הענישה למכלול המעשים נושא כתב האישום כאירוע כולל אחד ובנסיבות העניין אני נכונה לקבל את עמדתם. אין בכך כדי למעט מן העובדה שמדובר בשני מעשים כלפי שני בני משפחה שונים במקומות שונים, וקיבלתי את עתירתם משום שאירעו בסמיכות זמן, כשברקע להם אותה מחלוקת משפחתית.

למעשי הנאשם כלפי המתלוננת לא קדם תכנון והמעשים נעשו באופן נקודתי, תוך סערת רגשות וסכסוך משפחתי מורכב. מעשי האיומים אמנם נאמרו במהלך אפיזודה קצרה שבסיומה עזבה המתלוננת את המקום, והאיומים נאמרו תוך כדי חילופי דברים לגבי הסכסוך המשפחתי, ואולם תוכנם לא היה ערטילאי ולווה במעשה תקיפה כדי להבהיר את רצינות האיום. מעשה התקיפה כשלעצמו, באמצעות השלכת משקה חריף על המתלוננת בכמות לא גדולה מתוך כוונת משקה, הוא ברף נמוך של חומרה, ונועד בעיקר להביע עלבון ולהשפיל וכן להמחיש את האיום. המעשים נעשו תוך צריכת אלכוהול שהסירה מן הנאשם עכבות. למתלוננת לא נגרם נזק מהתקיפה, למעט הפחד והעלבון, והיא עצמה העידה שיש אפשרות שאלמלא האירוע שהתרחש בין הנאשם למתלון, לא היתה מגישה תלונה במשטרה.

למעשה האיומים כלפי המתלון קדמו מעשים מקדימים ותכנון, הנאשם הצטייד בלום, והמעשה נעשה תוך החזקת לום ברזל. הנאשם היה בקרבה למתלון, החזיק לום ברזל, פנה אליו ישירות, וציין איום ישיר וקונקרטי ומידי כי ירצח אותו אם יצא מהרכב. עובדת הישארותו של המתלון ברכבו, עד שהנאשם הורחק מן המקום, מלמדת על הפחד שחוזה המתלון עקב מוחשיות האיום. מבלי למעט מתחושת הפחד של המתלון ורעייתו, הרי שלמרבית המזל ועקב התערבות גורמים נוספים לא נגרם למעשה גם למתלון נזק מוחשי. עם זאת, מדובר במעשה איומים ברף גבוה של חומרה.

במעשים של איומים ואלימות בתוך המשפחה פוגע הנאשם לא רק בשלוות הנפש לה זכאי כל אדם, אלא גם בביטחון שבתא המשפחתי, ומערער את התא המשפחתי תוך הפגנת כוח. מדיניות הענישה למעשים ממין זה מחייבת ענישה מוחשית אלא אם עבר הנאשם הליך שיקומי ולא קיימת ממנו עוד סכנה ממשית.

מתחם הענישה למעשים בכללותם נע בין מאסר על תנאי לצד של"צ נכבד לבין שישה חודשי מאסר בפועל שניתן לרצותם בעבודות שירות.

הענישה הקונקרטית

בתיק שלפניי שיקולי השיקום מצדיקים ענישה בתחתית המתחם.

כידוע, המלצת שירות המבחן אינה מחייבת את בית המשפט והיא מהווה כלי עזר של גורמי המקצוע. אקדים ואציין כי במקרה זה לאור מאמצי השיקום, והליווי של הנאשם במשך תקופה לא קצרה, הכל כמפורט לעיל, הגעתי למסקנה כי יש מקום ליתן בכורה לשיקולי השיקום, ויש מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן, תוך הארכה במידת מה של תקופת המבחן.

לצד מאמצי השיקום אני לוקחת בחשבון כי הנאשם, בשנות השישים לחייו, נעדר עבר פלילי רלוונטי, וכי חלפו כמעט חמש שנים, והנאשם לא חזר על מעשיו, ולא פתוחים בעניינו תיקים.

הנאשם לא הודה, ניהל הוכחות, ועובדה זו כמובן אינה עומדת לחובתו, מה גם שזוכה מחמת הספק מעבירה של תקיפה סתם ומעבירה של היזק בזדון לרכוש. עם זאת, לא ניתנת לנאשם ההתחשבות וההקלה בענישה הניתנת למי שלקח אחריות, הודה וחסך זמן שיפוטי וחסך מן העדים את הצורך להעיד. בתסקירי שירות המבחן ניכרת הודיה גם אם חלקית, בעיקר בכל המיוחס לו ביחס לבנו המתלונן ועדיין קיימת הכחשה מסוימת של המיוחס לו כלפי המתלוננת. עם זאת, בני המשפחה, כאמור, ביקשו להתחשב בנאשם והבהירו שאינם חשים כל איום וסיכון ממנו.

הנאשם טען לפגיעה קשה בעסקו אם ישלח לריצוי עונש בדרך של עבודות שירות, ושירות המבחן התרשם כי הפגיעה בנאשם במקרה כזה חורגת משיקולי הפרנסה ויש בה כדי לפגוע במרכיב מהותי בתפקודו.

לאור מאמצי השיקום ויתר הנסיבות, אטיל על הנאשם ענישה צופה פני עתיד לצד עונש קונקרטי חינוכי בדמות של"צ ומבחן.

לפיכך, אני גוזרת על הנאשם כדלהלן:

1. מאסר על תנאי למשך שישה חודשים לתקופה של שלוש שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירות אלימות (למעט איומים).
2. מאסר על תנאי למשך ארבעה חודשים לתקופה של שלוש שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת איומים.
3. קנס בסך ₪ 750 או יום מאסר תמורתו לתשלום עד ליום 01.04.14.
4. צו של"צ בהיקף של 160 שעות, בהתאם לתוכנית שתובא לאישור בית המשפט תוך 30 יום. הצו יבוצע תוך שנה ממעוד אישורו.
5. צו מבחן לתקופה של 15 חודשים במהלכו ימשיך הנאשם להיות מטופל בהתאם להנחיות שירות המבחן.

הובהרה לנאשם המשמעות של אי עמידה בתנאי המבחן או השל"צ וסמכות בית המשפט לחזור ולגזור את דינו.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי, תוך 45 ימים.

עותק מההחלטה יישלח לשירות המבחן

תז"פ ליום 15.03.14.

ניתנה והודעה היום י"ג אדר תשע"ד, 13/02/2014 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת